The Independence and Integrity of Hungary.

Appeal of the Academy of Laws and Politics at Nagyvárad to the Western Universities.

Magyarország függetlensége és területi épsége.

A nagyváradi jogakadémia felhivása a nyugati egyetemekhez.

Dr. POLNER ÖDÖN KÖNYVTÁRA

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
Állam- és Jogtudomány
Lelt. napló sz.: 30525/3.
1946 dec. 31.

Published by the Academy of Laws and Politics at Nagyvárad.
A nagyváradi jogakadémia kiadása.

Magnifice Rector!

The Faculty of Laws and Politics of Nagyvárad in its Council Meeting of 28 November 1918 entrusted the Ordinary Professor of Modern History, Eugene Horváth, Phil. D. to prepare a Manifest to the Western Universities.

We have the honour to present this Memoir to You.

Julius Buday Juris et Pol. D.
Dean.

Rector Magnificus!

A nagyváradi jog- és államtudományi kar 1918. nov. 28-diki tanácsülésében a modern történelem nyilvános rendes tanárát, Dr. Horváth Jenőt megbizta azzal, hogy a nyugati egyetemekhez manifestumot készítsen el.

Van szerencsénk ez emlékiratot Önnek tisztelettel megküldeni.

Dr. Buday Gyula
dékán.

10187/13

The Academy Laws and Politics at Nagyvárad to the Western Universities.

It is generally taught in the schools that the nations of both England and Hungary — „the land of Political Liberties almost as long as England herself has been“[1] — have a similar Constitutional Development; that they had a first and continous example of Responsible Government all over the World, as they with the other free nations of the West ever had the same warm sentiment for the Freedom, the same honour for the Independence of their own Country and for that of every small nation.

Being sure there was in the West — as there was in our country for the Western nations — ever a warm affection for Hungary, the Academy of Laws and Politics at Nagyvárad feels itself obliged to forward an Appeal to the Western Universities for a peaceful intervention in favour of the Independence and Integrity of Hungary.

[1] *Woodrow Wilson*: The State. Revised edition by Oscar Browning. London 1900. 741. §.

A nagyváradi jogakadémia a nyugati egyetemekhez.

Mindenütt azt tanítják az iskolákban, hogy Anglia és Magyarország, melynek, Angliával egyenlően régi politikai szabályai voltak“,[1] hasonló alkotmányos fejlődéssel birtak; hogy az egész világon ők adták első és folytonos példáját a felelős kormányzatnak és hogy a többi nyugati nemzetekkel együtt ugyanazzal a meleg érzéssel viseltettek a szabadság, ugyanazzal a tisztelettel a magok országának és minden kis nemzetek függetlensége iránt.

Bizonyosak levén abban, hogy mint hazánkban a nyugati nemzetek iránt, ugy a Nyugaton is mindig meleg érzéssel viseltettek Magyarország iránt, a nagyváradi jogakadémia kötelességének tartja felhivni a nyugati egyetemeket, hogy Magyarország függetlensége és területi épsége érdekében közbenjárjanak.

[1] *Wilson Woodrow*: The State. Revised edition by Oscar Browning. London 1900. 741. §.

I.

If England and Hungary were alike in their historical development, in the XVI th Century their common past, the strongest basis of a better understanding between the nations, was interrupted by the Turkish Invasion. Just in the moment, which England led to a powerful expansion and to the rule of the waves, and opened the gates of her brilliant future, the gates of Hungary had been broken and the land was overrun by the hordes of the East.

If we gave, as we did, slowly way and defended every inch of our beloved land in a desperate struggle, this was the only way of salvation for Western Europe and for the Western Civilisation.

But since the last election in 1526 the Bulwark of the Christianity — „Populus Hungaricus, Christianorum ex illa Europae parte propugnaculum"[1] found another enemy on her Western Frontiers in the Austrian government, which never abandoned the idea of incorporating Hungary into the family dominions of the Casa d' Austria.

The nation fought with the same chivalry against both Eas-

[1] 8 February 1704. Queen Anne to George Stepney. Archivum Rákócianum. II. Series *E. Simonyi:* Bitish Diplomatic Correspondence of the time of Francis II. Rákóczi. Vol. II. Pag. 132.

I.

Ha Anglia és Magyarország történelmi fejlődésükben hasonlítottak is egymáshoz, e közös multat, a nemzetek jó megértésének legerősebb alapját a török betörés megszakította. Éppen abban a pillanatban, mely Angliát hatalmas terjeszkedés és a tengerek uralma felé vitte és fényes jövőjének kapuit megnyitotta, törték be Magyarország kapuit és az országot keleti hordák özönlötték el.

Ha, a mint tettük, csak lassan engedtünk utat és szeretett hazánknak minden talpalatnyi földjét kétségbeesett küzdelemben védelmeztük meg, ez volt a menekülés egyetlen útja Nyugat-Európa és a nyugati műveltség részére.

Az 1526-iki utolsó királyválasztás óta azonban a kereszténység védőbástyája — „Populus Hungaricus, Christianorum ex illa Europae parte propugnaculum"[1] — nyugati határain uj ellenségre talált az ausztriai kormányzatban, mely soha sem hagyott fel azzal a gondolattal, hogy Magyarországot az Osztrák Ház családi birtokai közé kebelezze.

A nemzet egyforma vitézség-

[1] 1704. február 8. Anna angol királynő Stepney György bécsi brít követhez. Archivum Rákóczianum. II. osztály II. kötet 132 l.

tern and Western Invasions, but the definitive repulsion of the former in the Wars of Liberation (1683—99) resulted a change from bad to worse, as the situation was clearly stated by the medal struck after the capture of Buda in 1686, which bore the inscription: *Vermehr des Reiches.*

The national army of Hungary proved so sucessful against the Turks that in the words of the Venetian Ambassador the Imperials „non potendosi guerreggiare col Turco che non la spada degl' Ongeri,"[1] was disarmed, the Imperial Army was distributed to form the garrisons of Hungary, Transylvania ard Croatia, and the lands of St Stephen had been overtaken by the Austrian *Hofkriegsrath,* „that office has usually the direction of what concerns Hungary, which is reported as a conquered kindom," related George Stepney, the British Ambassador at the Vienna Court.[2]

Both Hungary and Transylvania have been divided into military districts, governed by Austrian Generals — „von Teutschen beherrscht," as it was pointed out in General Caraffa' s Project of 1690 — under an „ab-

[1] Fontes Rerum Austriacaum. Diplomataria Vol.XXVII Vienna 1867 Pag. 27.

[2] Archivum Rákóczianum. II. Series. Vol. II. Pag, 115.

gel küzdött a keleti és nyugat betörések ellen, de az előbbiek visszaverése a felszabadító há borukban (1683—99) a helyzete csak rosszabbá tette, a mint a Buda elfoglalásának emlékére vert érem világosan jellemezte a helyzetet: *Vermehr des Reiches.*

A magyar nemzeti hadsereget, mely a törökkel szemben oly sikerrel küzdött, hogy a velencei követ szerint a császáriak „nem tudtak a törökkel harcolni, csak a magyarok segitségével,"[1] felosztlatták, a császári hadsereget osztották szét Magyarország, Erdély és Horvátország helyőrségeiben és Szent István országait az ausztriai haditanács vette át: „ez a hivatal intézi rendesen azt, a mi Magyarországra vonatkozik, a melyet meghódított királyságnak tartanak, jelentette Stepney György angol követ.[2]

Magyarországot és Erdélyt katonai kerületekre osztották, melyeket ausztriai tábornokok kormányoztak — „von Teutschen beherrscht" a mint Caraffa tábornok 1690-diki tervezetében ma-

[1] Fontes Redum Austriacarum Diplomataria XXVII. Wien, 1867. 23 l.

[2] Archivum Rákóczionum. II. osztály I 115 l.

soluter römisch-kaiserlicher Dominat."[1]

The Parliament of Hungary and Transylvania were dissolved.

The seat of the Govermment of Hungary was that of the Chanceries of the Austrian Court at Vienna.

The leading families of the opposition have been deprived of their possessions. which were distributed to Austrian officers and settlers; the Tisza district with its pure Magyar population was sold to the German Knights, the Croatian Shore to the Austrian *Hofkammer,* which took possession of it under „titulo emptionis," while the Southern Counties have been divided as military districts of Croats, Serbs and Rumanians, as a gurantee of the Austrian rule under the lead of Austrian Officers against the disarmed rulers of the Realm.

The oppressed nation, Magyars and non Magyars stood up as a man in 1703, „both chiefs and people being cemented like a wall and seemed resolved to stand or fall together,"[2] and now the Mairitime Powers came to the rescue of Hungary. Queen Anne the Glorious instructed

[1] Archiv des Vereins für siebenbürgische Landeskunde. Vol. I. Nagyszeben 1853. Pag. 162.

[2] 27 December 1704. Report of Stepney. Archivum Rákóczianum. II. Series Vol. I. Pag. 611.

gát kifejezte „az absolut római császári uralom alatt."[1]

Magyarország és Erdély parlamentjeit feloszlatták.

A magyar kancellária székhelyévé az osztrák udvari kancelláriáét, Bécset tették.

Az ellenzék vezető családait birtokaiktól megfosztották és azokat osztrák tisztek és települők közt osztották szét, a tiszai kerületet tiszta magyar lakosságával együtt a német lovagoknak adták el, a horvát tengerpartot pedig az ausztriai udvari kamarának, mely azt „titulo emptionis" vette birtokába, mig a déli vármegyéket horvát, szerb és román katonai kerületekre osztották, hogy azokat az osztrák uralom biztosítékaiként, ausztriai tisztek vezetése alatt, az ország lefegyverzett urai ellen használják fel.

Az elnyomott nemzet, magyarok és nem magyarok, egy emberként fogtak fegyvert 1703-ban, „vezérek és nép összefogtak mint a fal, hogy együtt álljanak vagy elbukjanak"[2] és akkor a tengeri hatalmak voltak azok, melyek Magyarország segítségére jöttek, Anna angol királynő oda utasítván bécsi kö-

[1] Archiv des Vereins für siebenbürgische Landeskunde I. Nagyszeben 1853 162 l

[2] 1707. december 27. Stepney jelentése. Archivum Rákóczionum. II. osztály I. 611. l.

her Ambassador at Vienna to mediate between the King and his subjects, „the freedom of whose could not tolerate oppression" (la lor liberta non vuol sogettione.)[1]

If the mediation of George Stepney proved a complete failure, he owed it to the German Ministers, who „rather desire the Country may be reduced by force and arms, and consequently treated as a conquered Kingdom, without any regard to their former Laws and Liberties,"[2] as the „German Ministers are willing to extend an Arbitray Power over a free Nation, without having any regard to the Solemn Sanctions whereby the Hungarians disposed of themselves in favour of the House of Austria, upon quite different principles",[3] and he was sorry to report, that „any man who has had the happiness of living under a free government cannot but a little concerned to see a poor people deprived of their Liberties at one blow, and given up to servitude and future persecutions notwithstanding a Poverful Me-

[1] Report of the Venetian Ambassador Fontes Rerum Austriacarum Diplomataria. Vol. XXVII, Vienna 1867. Pag 78

[2] 2 April 1704. Vienna. Stepney to Hedges. Archivum Rákóczianum. II. Series Vol. I. Pag. 222—28.

[3] 2 July 1704. Vienna. Stepney to Harley. Ibid. Pag. 336.

vetét, hogy közvetítsen a királ
és alattvalói között, kiknek sz
badsága Velence bécsi köve
szerint nem tűrte meg az e
nyomatást.[1]

Ha Stepney György közvet
tése teljes kudarccal járt, úg
ő a német ministereknek tula
donította ezt, kik „erőszakkal é
fegyverrel akarják az ország
meghódítani és úgy bántak vel
mint meghódított királysággal
tekintet nélkül régi törvényei
és szabadságaira,"[2] a mint hog
„a német ministerek önkénye
uralmukat *akarták kiterjes*
teni egy szabad nemzet fö
anélkül, hogy tekintettel vo
nánk azon ünnepélyes fog
dalmakra, melyekkel a magy
rok az Osztrák Ház rendelk
zésére állottak, egészen más e
vek alapján",[3] és sajnálattal jele
tette, hogy „az, kinek a szerencs
megadta, hogy szabad kormár
alatt élhessen, nem szemlélhe
közönyösen, mint fosztottak me
egy szegény népet szabadság
tól egy csapásra és mint vet
szolgaságba és az elkövetkez
üldözések alá egy hatalmas kö

[1] A velencei követ jelentése. Font
Rerum Austriacarum. Diplomatar
XXVII. Wien 1867. 78 l.

[2] 1707. április 2. Stepney Hedge
hez. Archivum Rákóczianum II. osztá
l. 222—23. l.

[3] 1704 julius 2. Bécs. Stepney Ha
leyhez. U. ott I. 336 l.

iation."[1] „Nous osons même ssurer Vôtre Majesté Impériale" – spoke Stepney before Emeror Joseph on his farewell isit on 1 August 1706 — „que Vôtre Majesté Impériale auroit u le Royaume de Hongrie et a Principauté de Transylvanie ans une plus grande félicité, et utorité plus ample, que jamais e Royaume et cette Province ' ont été possédés par aucun le vos Ancêtres. Mais, Sire, les Représentations des Généraux t des Ministres nous ont ravi 'Honneur de servir Vôtre Majesté ans la conclusion heureuse de ette affaire si importante".[2]

The collapse of the rude Centralism, which made German he offical language of the State y the Vienna Edict of 1784, in 790 resulted in a strong revival of he national sentiment and in the utbreak of the desire after Indeendence. *Joseph Hajnóczy* in his *De comitiis Regni Hungariae* nd in his *De Regiae potestatis in Hungariae limitibus* wanted a Parliamentary Government on English models, the same views holding *John Aranka* in his *Comparison of the English and Hungarian Administration, Professor Barits* in his *Dissertatio de potestate exequente regis*

[1] 20 July 1706 Nagyszombat. Stepney o Harley. Ibid Vol. II. Pag. 159.
[2] Ibid. Pag. 182.

vetítés ellenére."[1] „Mi biztosítani mertük volna Császári Felségedet" — beszélt Stepney 1706. aug. 1-én bucsukihallgatásán József császár előtt, — „hogy Császári Felséged a Magyar Királyságot és az Erdélyi Fejedelemséget nagyobb boldogságban és hatalomban birta volna, mint e királyságot és e tartományt bármely őse birta. De Felséged tábornokainak és ministereinek előterjesztései megfosztottak bennünket a megtiszteltetéstől, hogy Felségedet e nagyon fontos ügy szerencsés befejezésében szolgálhassuk."[2]

A kiméletlen centralismus, melyben az 1784-diki bécsi kormányrendelet a német nyelvet tette hivatalossá, 1790-ben összeomlott és erős nemzeti visszahatást eredményezett, *Hajnóczy József De comitiis Regni Hungariae* és *De Regiae potestatis in Hungaria limitibus* cimű munkáiban az angol mintán alapuló parlamenti kormányt követelt, hasonló ievén a nézete *Arankának: Az angol és magyar igazgatás egybenvetése, Barits professornak Dissertatio de potestate exequente regis Angliae* cimü munkáiban, de a francia forradalom az alkotmányos reformokat elsöpörte.

[1] 1706. jalius 6. Nagyszombat. Steprey Harleyhez. U. ott II. 159 l.
[2] U. ott 182 l.

Angliae, but the French Revolution swept away the Constitutional Reforms.

Napoleon offered the complete independence to the nation, but it remained faithful to the dynasty, however as a result of saving the Habsburg Dominions, Prince Metternich made himself the absolute Lord of exhausted Hungary as he was now the Lord of *Mitteleuropa* from the North Sea to the Adriatic.

It was again Western Europe, which came to the rescue, the ideas of the leaders of the national revival, of both Count Stephen Széchenyi and Louis Kossuth being pure English ideas. The former brought from England the models of social and economic reforms, the latter led to victory the idea of Parliamentary Governnent in 1848, and so Modern Hungary in its foundations returned to the way common with the social, economic and political development of the West.

The firm basis of the constitutional work of 1848 were Indepedence ard Parliamentary Govenment, but the Austrian Centralists began a desperate struggle for their hegemony.

The Government of 1848 -- the „First Responsible Ministerium" — gave equal rights to all Hungarians, but the Imperial Austrian Garrisons of Hungary, Transylvania and Croatia have been

Napoleon teljes függetlensége kinált a nemzetnek, de az h maradt az uralkodóházhoz, bá a Habsburg birtokok megmenté sének eredményeként Metternic herceg a kimerült Magyarorszá korlátlan urává lett, amint uráv lett Középeurópának is az Észak tengertől az Adriáig.

Ismét a Nyugat volt az, mel megmentésünkre sietett, mert nemzeti megújhodás mindkét ve zérének, Széchenyi István gró nak és Kossuth Lajosnak eszmé tisztán angol eszmék voltak. A előbbi Angliából hozta magáva a társadalmi és gazdasági refor mok mintáit, az utóbbi vezett győzelemre a parlamenti kor mányzat eszméjét 1848-ban é igy a modern Magyarország alap vetésében a Nyugat társadalm gazdasági és politikai fejlődésé vel közös útra tért.

Az 1848-diki alkotmányos át alakulás szilárd alapját a függet lenség és a parlamenti kormány zat képezte, az osztrák centra listák azonban hegemoniájuk ér dekében kétségbeesett harcot in dítottak.

Az 1848-diki kormány — a „az első felelős ministerium" — mindenkinek egyenlő jogokat biz tosított, de Magyarország, Erdél és Horvátország osztrák csá szári helyőrségei bécsi utasításr egy véres faji háború hadiszállá saivá alakúltak át, melyet csá szári tisztek vezettek a magya

ıly transformed — on Viennese structions — into the headıarters of a bloody racial war d by Austrian Officers against ıe Magyar population, while the ɔn — Magyar elements of Hunary have been retained from peaceful agreement. Baron Jechich, the Banus of Croatia ɔde as an Austrian General toards Budapest, and while he ɔrwarded the arms and munion sent to him by General Raetzky from the Milanese Headıarter of the Austrian Army of aly, to the Serbs, his repulsed oops have been taken up into rince Windischgraetz's Imperial ırmy; General Baron Rukavina f Temesvár was in command of n Austro — Serb, Baron Pucher of Transylvania in that of ıustro-Rumanian Army.

England, France and Italy have ırown their sword to the scale, nd the Crimean War brought gain rescue to the oppressed ations. The Austrian system, the *Mitteleuropa* of Prince Schwarenberg held up by Russian ayonets was broken into an Unied Germany, an United Italy nd into a Dual Monarchy of ıustria and Hungary, however ıe Compromise of 1867 proved n artificial compromise between ıustria and Hungary, between he divine right and the right of he people, between Autocratism nd Popular Government.

lakosság ellen, míg Magyarország nemmagyar elemeit a békés megegyezéstől visszatartották.

Jelachich báró horvát bán osztrák tábornoki minőségben lovagolt Budapest felé és míg tovább küldte a Radetzky tábornoktól az olaszországi osztrák hadsereg milanói főhadiszállásáról részére küldött fegyvereket a szerbeknek, addig megvert csapatait Windischgraetz herceg császári hadserege vette fel; Rukavina báró tábornok Temesvárott egy osztrák-szerb, Puchner báró Erdélyben egy osztrák—román hadsereg élén állottak.

Angol-, Francia- és Olaszország a mérlegbe vetették kardjukat és a krimi háború ismét szabadulást hozott az elnyomott nemzeteknek.

Az osztrák államrendszer, Schwarzenberg hercegnek orosz szuronyoktól fentartott Középeurópája részeire, az egységes Németországra, az egységes Olaszországra és az osztrák-magyar kettős monarchiára bomlott, bár az 1867-diki kiegyezés mesterkélt megegyezésnek bizonyúlt Ausztria és Magyarország, az isteni és a népjog, az önkényuralom és a népkormányzat között.

Magyarország csak jog szerint lett függetlenné, a valóságban Ausztriától függő királyság maradt, mely két császárság 1871 óta szoros szövetségben állott

Hungary was made only *de jure* independent, while *de facto* she remained a kingdom dependent of Austria and Germany, these both Empires being in close alliance with the Russian Empire sine 1871 [*Dreikaiserbündnis*], and it was a small consolation, that Count Andrássy, the Emigrant of 1848, made the alliance in regard of another Russian invasion, which became a historical fact in 1914. Hungary had not the full right of an Independent State in the common affairs of the Trade and the Finances, of the Army and the Foreign Policy, all common affairs being merely Austrian, and Austria „the brilliant secundant of Germany."

This long union of Hungary and Austria is now dissolved, and the e is nobody, be he Magyar or non Magyar subject of Hungary, who desired a restoration of this Union of Tears and Oppression, a consequence arisen out of the tragic battle of Mohács, one of the greatest catastrophe of Hungary.

The nation, since ten centuries a member of the sisterhood of European Nations and a stronghold of the Western Civilisation towards the East, made herself free from the yoke of Austrian military rule, as she emancipated herself of the Turkish servitude, and now a nation

az Orosz Birodalommal *(Dre kaiserbündnis)* és csekély gasztalás volt, hogy András gróf, az 1848-diki emigráns szövetséget az orosz támadás való tekintetből kötötte me mely 1914-ben történelmi ténn lett. Magyarországnak a függe len államot megillető teljes jo nem volt meg a kereskedele és a pénz, a hadsereg és a ki politika ügyeiben, mert mind közös ügy a valóságban osztr ügy, Ausztria pedig Németorsz brilliáns secundánsa volt.

Magyarországnak és Ausztri nak e hosszú közössége imm megszünt és senki sincs az o ságban, legyen az magyar va nem magyar, ki a könnyek elnyomás ez Unióját, a tragik mohácsi csatának, Magyaro ság legnagyobb katastrópháj nak következményét visszaál tani óhajtaná.

A nemzet, mely ezer év ó tagja volt az európai nemzet közösségének és erőssége a ny gati műveltségnek Kelet fel szabaddá tette magát a ném katonai uralom járma alól, ami egykor felszabadította magát török szolgaság alól és most nemzet, bár államformájában de történelmi multjában egyi a legnagyobbaknak, az 1222-di Arany Bulla nemzete az 121 diki Magna Charta nemzetéh és társnemzeteihez fordul, ho vezessék ki ifjabb és gyöngé

ew in its form of State but ld and one of the greatest in s historical past, the nation of he Golden Bull of 1222 appeals o the nation of the Magna Charta of 1215 and to her sister ations to lead their younger and veaker sister nation out of the erils of her Independence and nto the Union of the Free Na- ions.

II.

It will be objected that Ma- yars and Hungarians are not to e confounded, as Hungary has ot only Magyar inhabitans, and ince the first day of the Revo- ution only 12 of the 63 counties f Hungary are not affected by he annexing purposes of the eighbouring States.

The best defence in a great olitical affair lay always in the nquestionable facts of history nd in the undeniable ones of he present.

In 895, the year of the Magyar mmigration „the land, now cal- ed Hungary" — we may cite English sources — „was for the nost part, in the possession of Slavs or Semi-Slavs. From the Riesengebirge to the Vistula, and rom the Moldau to the Drave, xtended the shadowy empire of Moravia, founded by Moimir and Svatopluk (c. 850-890), which collapsed so completely at the irst impact of the Magyars, that, en years after their arrival, *not*

testvérnemzetüket a függetlenség veszélyeiből a szabad nemzetek uniójába.

II.

Felvetheti valaki, hogy a magyarokat nem kell összetéveszteni a magyarországiakkal, mert Magyarországot nem csak magyarok lakják, és a forradalom első napja óta Magyarország 63 vármegyéi közül egyedül tizenkettőt nem érintettek a szomszéd államok annexiós szándékai.

A nagy politikai ügyekben a legjobb védelem mindig a vitán kivül álló történelmi tényekben és a jelen tagadhatlan tényein nyugszik.

895-ben a magyar honfoglalás évében „az az ország, melyet most Magyarországnak hivnak" — hogy angol forrást idézzünk, — „a legnagyobb részében a szlávok vagy félszlávok birtokákan volt. Az Óriáshegységtől a Visztuláig és a Moldvától a Dráváig Morvaország árnyékbirodalom terült el, melyet Moimir és Svatopluk 850 és 890 között alapitottak, de mely a magyarok első támadásakor oly tökéletesen összeomlott, hogy megérke-

a trace of it remained. The Bulgarians, Serbs, Croats and Avars in the southern provinces were subdued with equal ease."[1]

May it only noted, that Serbs and Croats of that time resided not on Hungarian soil, but on the Adriatic: „Zwischen der Mündung der Rasa [im heutigen Istrien]"-it is stated in the best and latest Croatian history „und der Mündung der Cetina, dem Adriatischen Meer, dem oberen Vrbas und jenseits seines mittleren und unteren Laufes weiter gen Osten, der untern Bosna und Drina zu, erstreckte sich *Kroatien;* von der Cetinamündung bis zur Neretva das Gebiet der Narentaner; von der Neretvamündung bis Dubrovnik das *Zahumlje;* von Dubrovnik bis Kotor die *Travunja* oder das Gebiet von Trebinje und die *Konavle,* endlich von Kotor bis zur Bojana und der Drimmündung die *Duklja;* während sich im Flussgebiet der Pira, der Tara, der oberen Drina und des Lim, von hohen Gebirgszügen eingeschlossen, *Serbien* befand."[2]

[1] Hungary Encyclodaedia Britannica. Edition XI Vol. XIII. Cambridge 1910. Pag. 901.

[2] *Ferdinand Sisich:* Geschichte der Kroaten. Vol. I. Zagreb 1911. Pag. 58—59. C. f. *Brasnich M.:* The Croatian Zupanijas. Rad Jugoslavenske Akademije Vol XXV. Zagreb Pag 31—53. Servia. Encyclopaedia Britannica. Edition XI. Vol. XXIV. Cambridge 1911. Pag. 690—1.

zésük után tiz évre nyoma se maradt. Hasonló könnyüségg hóditották meg délen a bolg rokat, szerbeket, horvátokat avarokat."[1]

Legyen szabad megjegyeznün hogy a szerbek és horvátok a ban az időben nem Magyarc ság földjén, hanem az Adr mellett laktak: „a Rasa tork lata (a mai Istriában)" — áll pitja meg a legjobb és legujal horvát történelmi mű, — „és Cetina torkolata, az Adria, felső Verbász között és ann: középső és alsó folyásán t tovább kelet felé, az alsó Bos náig és Drináig terjedt *Horv ország:* a Cetin torkolatától Nevetváig a narentárok földje: Nevetva *torkolatától* Dubrovr kig *Zahumlje* Dubrovniktól K torig *Travunja* vagy Trebinje t rülete és *Konavle,* végül Kotc tól a Bojanáig és a Drina tc kolatáig *Dukja;* mig a Pir Tara, felső Drina és Lim folyó területén magas hegyektől k rülvéve *Szerbia* feküdt."[2]

[1] Hungary. Encyolopaedia Britanni XI. kiadás. XIII kötet. Cambridge 19 901 l.

[2] *Sisics F.* Geshichte der Kroaten Zagrab 1—12. 58—59. l. *Brasnics M* A horvát Zsupániják. Rad Iugos venske Akademije XXV. Zágráb 31— l. Servia Encyclopaedia Britannica kiadás XXIV. kötet. Cambridge 19 680—1 l.

If the „shadowy Empire of Moravia", an Empire covering only thirty years of history, was really a Slovak state, it ceased in 895, while a Bohemian state never existed on Hungarian territory: so *the Bohemian-Slovak Union in its final result would be a mere Bohemian conquest*, the dismemberment of the compact, now more than thousand years old Hungarian state, the annexion and incorporation of its Northern Counties into a foreign land.

The Croats formed and they have been always recognised as a Nation and not a Nationality. Their complete Independence was fully recognised by the present Government.

The right bank of the Drave originally belonged to the Holy Roman Empire and from 1083 onwards to Hungary; the so called *Posavina* on the right bank of the Save to the Eastern Roman Empire, but it was in the hands of the Bulgarians and only later of the Serbs. King Dragutin of Servia († 1316) was the first Serb ruler of the Posavina, while the first Servian settlers between the Drave and the Save and in Southern Hungary appeared only after the fateful battle of Kossovopolje in 1389. From 1389 to 1689 their immigration never ceased, and in the latter year the Serb popu-

Ha „Morvaország árnyékbirodalma," a történelemnek mindössze 30 évét felölelő birodalom valóban tót állam volt, ugy az 895-ben megszünt, mig cseh állam soha sem létezett magyar területen: azért *a cseh-tót unió végső eredményében cseh hóditás volna*, az összefüggő, most már több mint ezeréves magyar állam feldarabolása, az északi vármegyéknek idegen országhoz való csatolása és bekebelezése.

A horvátok mindig nemzetet és nem nemzetiséget alkottak és olyanként voltak elismerve. A jelen kormány nyomban elismerte teljes függetlenségüket.

A Dráva jobb partja eredetileg a Római Szent Birodalomhoz és 1083 óta Magyarországhoz tartorott: az u. n, *Posavina* a Száva jobb partján a Keletrómai Birodalomhoz tartozott, de területe a bolgárok és később a szerbek kezében volt. Dragutin szerb király († 1516) volt a Posavina első szerb uralkodója, mig az első szerb települők a Dráva és a Száva között és Délmagyarországban csak a kossovopoljei végzetes csata után jelentek meg. 1389-től 1689-ig nem szünetelt a bevándorlás és az utóbbi évben a magyarországi szerb lakosságot megkétszerezte Csernovics Arzénnak, a menekülő ipeki patriarchának és 150—200.000 honfitársának befogadása. A jövevények a Duna két partján,

lation of Hungary was doubled by the reception of the Patriarche of Ipek, Arsenije Chernovich and of his coutrymen (amounting to 150—200.000). They have been settled on both banks of the Danube (in the so called Bachka and in the County of Szerém) and the Royal Patent of 20 August 1691 gave them a free Church in the State: „ut juxta orientalis ecclesiae graeci ritus Rascianorum consuetudinem, ad normam veteris calendarii libere conservemini; liceatque vobis inter vos, ex propria facultate, ex natione et lingua Rasciana constituere archiepiscopum, quem status ecclesiasticus et saecularis inter se eliget, isque archiepiscopus vester liberam habeat facultatem disponendi cum omnibus orientalis graeci ritus ecclesiis, episcopos consecrandi, sacerdotes in monasteriis disponendi, templa ubi opus fierit, propria facultate exstruendi, in civitatibus et villis Rascianos sacerdotes subordinandi: verbo, sicut hactenus, graeci ritus ecclesiis et ejusdem professionis communitati praeesse valeat, ex propria authoritate ecclesiastica."[1]

The immigrant Serbs from 1702 to 1848 formed a military district separated from the civil government, and taken over by force

[1] *L. Szalay:* The juridical relation of the Serb settlements to the State. Pest 1861. Pag. 130—1.

az u. n. Bácskában és a Szerém
ségben telepedtek meg és a
1691. aug, 20-iki királyi paten
szabad egyházat engedett neki
az államban: „hogy a görög ke
leti szerb egyház szokása sze
rint az ókalendáriumot szabado
megtarthassák: szabad nektek
szerb nemzetből és anyanyelv
ből szabadon érseket választan
a kit az egyházi és világi ren
együtt válasszon meg és a mel
érseknek szabadságában le
gyenrendelkezniminden görög ke
leti egyházzal, püspököket szen
telni, papokat a kolostorokb
küldeni, a hol szükséges, a ma
ga elhatározásából templomoka
emelni, a városok és falvak szer
papjait a maga hatósága al
vonni: szóval a mint eddig,
maga egyházának jogán a görö
szertartásu egyházak és az azo
hitü közösség élén álljon."[1]

A szerbek 1702-től 1848-i
külön katonai területet alkottak
melyet a bécsi udvari haditanác
erőszakkal választott el a pol
gári kormányzattól. Mivel a
1848. V. §. a szavazati jogot
magyarok és nem magyaro
számára egyenlővé tette, a szer
bek teljes jogot nyertek a par
lamenti képviseletre, és az 1848
márciusi ujvidéki 16 pont egye

[1] *Szalay L.*: A magyarországi szer
telepek jogviszonya az államhoz. Pes
1861. 130—1 l.

y the Austrian *Hofkriegsrath.* 'he suffrage being made equal or Magyars and non-Magyars y the 1848 V §, the Serbs ained full right of representa- on in the Parliament, and the 16 Points of Ujvidék" March 848) declared that „I § The Serbs recognise the Hungarian ation and the diplomatic use f the Magyar, the preference nd rule of it in all state and ational affairs, but on their part hey want the recognition and he approbation by law of their alionality and of the free use f the Serb language in their wn ecclesiastical and local ffairs".

The Rumanians are certainly f Rumanian origin but the truth ay between the two schools of he historians and ethnographs f the question, because Empe- or Trajan's Dacia was wholly vacuated by the Romans in 72 A. D. and the later inhabi- ants of Transylvania: the Huns, Gepides, Avars, Slavs and Ma- yars have been never and not n the slightest manner latinized; nd because „Throughout the arly middle ages the bulk of he Roman population lay south f the Danube. It was in the Balkan lands, that the Rumanian ace and language took their characteristic mould. It is there hat this new Illyrian Romance irst rises into historic prominence.

dül azt kivánta, hogy „I. §. a szerbek a magyar nemzetet és a magyar nyelv diplomatikai méltóságát, ezek elsőbbségét és hatalmát minden közálladalmi és hazai viszonyokban Magyaror, ságban, szives készseggel elismerik és viszont azt kivánjákhogy a magok nemzetisége is megismertessék és nyelvök szabad használása a magok tulajdon ügyeiben, az egyházi szolgálatokban és azok körüli beligazgatásban törvény által megőriztessék."

A románok minden bizonnyal római eredetüek, de az igazság a kérdés történészei és ethnographusai két iskolája között fekszik, mert Trajanus császár Dáciáját a rómaiak Kr. u. 272-ben teljesen kiüritették, Erdély későbbi lakói: a hunok, gepidák, avarok, szlávok és magyarok pedig soha és a legkisebb mértékben sem latinosodtak el; és mert „a korai középkoron át a római lakosság zöme a Dunától délre tartózkodott. A román faj és nyelv a balkáni hegyvidéken öltötte fel jellegét és ott emelkedett először történelmi jelentőségre az illyr románság. Byzanc a vlach nevet adta nekik és a Vlachia névvel kapcsolatban a politikai szervezetek és területi megoszlások egész sorával találkozunk," mint Nagy Valachia Thessaliában, Kis Valachia Aetoliában és Akarnaniában, a mau-

Byzantium . . . applied to them the name of Vlach and we find a series of political organisations and territorial divisions connected with the name of Vlachia": Great Walachia (in Thessaly), Little Walachia (in Aetolia or Acarnania), the Maurovlachs (Morlachs) on the Adriatic Shores.[1] The Vlachs appeared in the Balkan Valleys in the XIIth Century and founded there a Bulgaro-Vlach Empire; from Bulgaria they crossed the Danube and the Carpathians and appeared in Transylvania, where they are first mentioned in a document of 1222. Another argument of the above lay in the history of Rumanian literature, as „the very first book published in Rumanian is the Gospel printed in Kronstadt between 1560. and 1561. An absolutely identical Slavonic text of the Gospels appeared in the same year or one year earlier, which no doubt was the original for the Rumanian translation. The Rumanian language was not yet introduced intothe Church. All the service books were in Slavonic,"[2] the Latin renascence coming therefore not from the Roman tradition, but from the Latin Church: „so long as the

[1] Vlachs. Encypclopaedia Britannica. Edition XI. Vol XXVIII. Cambridge 1911. Pag. 166—8.

[2] Rumania. Ib Vol. XXIII. Cambridge 1911. Pag. 844.

rovlachok (morlákok) az adria tengerparton.[1] A vlachok a XI században jelentek meg a bal káni völgyekken, hol egy bolgár vlach birodalmat alapitottak; Bul gáriából keltek át a Dunán és a Kárpátokon és jelentek meg Erdélyben, hol egy 1222-diki ok írat említi először őket. Megerő síti a fentieket a román irodalom története, mert „az első román könyv, egy Brassóban 1560 és 1561 között nyomtatott zsoltár volt. A zsoltároknak egy teljesen azonos szövege jelent meg ugyan abban az évben, vagy egy évve korábban, mely kétségtelenül a román fordítás eredetijét képezte A román nyelv még nem vol bevezetve az egyházban. Min den szertartáskönyv szláv volt"; és a latin renaissance nem a római traditióból, hanem a latin egyházból jött: „a mig a románok lelkiekben a több orthodox nemzetekkel voltak egyesülve és a mig a szláv vagy cyrill betüket használták, gya korlatílag el voltak vágva a la tin nyugattól." Azért el kellet hagyniok a szláv betüket és a latint kellett átvenniök, de a XVIII. század végén és a XIX század első felében, a betük át irása, az összes nem latin sza

[1] Vlachs. Encyclopaedia Britannica XI. kiadás. XXVIII. Cambridge 1911 166—8. l.

[2] Rumania. U. ott XXIII. Cambridge 1911. 844. l.

Rumanians were spiritually united with the other Orthodox nations, and so long they used the Slavonic or Cyrillic alphabet, they would practically be cut off from the Latin West." So they were induced to discard the old Slavonic alphabet and substitute for it the Latin, and towards the end of the XVIIIth and in the first half of the XIXth Century „the agitation for the transliteration of the alphabet, the elimination of all non — Latin words from the language and the ostracism of the old literature, completely crippled all literal activity, first in Transylvania then in Rumania."[1]

We arrived to the Rumanian political renascence of 1848, when the two Rumanian Revolutions, that of Hungary and Transylvania on the one side and that of Walachia on the other, did not aim an Union of all Rumanians, the farthest demand of the Declaration of Balázsfalva [15 May 1848] being its XVI. §. „The Rumanian Nation demands that the Constitutional Assembly of the Transylvanian Nations should make a new Constitution for Transylvania."

The 1868. XLIV. §. the supplement to the Compromise of 1867 gave equal rights to all Nationalities, but if the men of

[1] Ibid. Pag. 845—7.

vaknak a nyelvből való kiküszöbölése és a régi irodalom számüzése körül kifejtett izgatás minden irodalmi tevékenységet lehetetlenné tett először Erdélyben, azután Romániában."[1]

Az 1848-iki románpolitikai ujjászületésben egyrészt a magyarországi és erdélyi, másrészt a havasalföldi román forradalmak nem törekedtek az összes románok egyesitésére és az 1848. máj. 15-diki balázsfalvi román nyilatkozat legmesszebbmenő követelése az volt, hogy „XVI. §. a román nemzet kivánja, hogy Erdélyre nézve az erdélyi nemzetek alkotmányos gyülése által uj alkotmány készíttessék."

Az 1868. XLIV. §. az 1867-iki kiegyezés kiegészitése minden nemzetiségnek egyenlő jogokat biztositott, de ha ezt az 1868 — 1918. korszak emberei nem hajtották végre teljesen, az 1918-diki forradalom a kérdésnek új megoldását alkotta meg az által, hogy minden nemzetiséget autonom nemzetnek ismert el.

Nemes elfogadása volt ez a XX. század legnagyobb és legelőrehaladottabb eszméjének, de annak végrehajtását garantálva *mindenki joggal kérheti a most elismert testvérnemzeteket, hogy a magyar magyar, a tót tót, a ruthén ruthén, a német német, a román román és a szerb szerb*

[1] U. ott 845—7. l.

the period of 1868—1918 did not trouble themselves with its full execution, the Revolution of 1918 brought a new solution of the question, all Nationalities being recognised as autonomous Nations.

It was a generous acceptance of one of the greatest and of the most advanced idea of the XXth Century, but in guaranteeing its execution *it might be enough justified to ask the now recognised sister Nations, that the Magyar should remain Magyar, the Slovak Slovak, the Ruthenian Ruthenian, the German German, the Rumanian Rumanian and the Serb Serb, and that their lands should not be annexed or incorporated by a conquering Austria, Bohemia, Russia, Rumania or Servia.*

The dissolution of the thousand years old Hungarian State would only be justified, if it would not be Hungarian, so let us to state the facts of the Present.

The last censuses of 1890, 1900 and 1910 show the classification of the population as follows:

maradjon, és hogy földjüket r annectálja vagy kebelezze l egy hóditó Austria, Csehorszá, Oroszország, Románia vag Szerbia.

Az ezeréves magyar állam fe osztása egyedül akkor volna ig zolható. ha nem volna magya azért állapítsuk meg a jelen t nyeket is.

Az 1890-diki és 1900-diki é 1910-diki népszámlálások a l kosság következő eloszlását m tatták:

	Magyars Magyarok	Germans Németek	Slovaks Tótok	Ruthenians Ruthének	Rumanians Románok	Serbs Szerbek
1890:	7357936	1990084	1896665	379786	2581079	495133
1900:	8651520	1999060	2002155	424774	2798559	437733
1910:	9944627	1903357	194635ü	464270	2948186	461516

But these races „are not distri-
buted either in compact ethnog-
raphical groups, in larger or
smaller colonies surrounded by
other nationalities, or — e. g. in
the Banat — so intermingled as
to defy exact definition."[1] So ne-
ither part of the Country, neither
Upper Hungary nor Transylvania
or Southern Hungary could be
separated without incorporating
strong Magyar groups into Aust-
ria, Bohemia, Russia, Rumania
or Serbia, because the following
Counties show compact races
over 50 %:

E fajok azonban „nem alkot-
nak összefüggő népcsoportokat,
nagyobb vagy kisebb telepeket
más nemzetiségektől körülvéve,
vagy — mint pl a Bánságban
— annyira összekeverődtek, hogy
a pontos elhatárolás lehetetlen."[1]
Így az ország egy részét, sem
Felsőmagyarországot, sem Er-
délyt, sem Délmagyarországot
nem lehetne elválasztani a nél-
kül, hogy erős magyar népcso-
portokat nem kebeleznének be
Austriába, Csehországba, Orosz-
országba, Romániába vagy Szer-
biába, mert egyedül a következő
vármegyékben vannak 50 %-ot
meghaladó összefüggő fajok:

	Magyar Magyar	German Német	Slovak Tót	Rumanians Románok
50—75%	13	1	5	7
75—100%	18	—	4	4

Absolute majorities (over 90%)
are only in 10 Counties, one of
them being Slovak and nine
Magyar.

As to the minorities (under
20%) the Magyars are represen-
ted in 16 (20—50% also in 16),
the Germans in 38, the Slovaks
in 12, The Ruthenians in 3, the
Rumanians in 7, the Serbs in 5
Counties.

The absolute majority in the
27 free towns is Magyar.

Of the whole population 12

[1] Hungary. Ibid. Vol. XIII. Pag. 897.

90 %-ot meghaladó absolut
többség egyedül 10 vármegyé-
ben van, egy tót, kilenc magyar.

A 20 %-on aluli kisebbsé-
get véve a magyarok 16 vár-
megyében vannak képviselve
(20—50 % szintén 16-ban), a né-
metek 38-ban, a tótok 12-ben, a
ruthének 3-ban, a románok 7-ben,
a szerbek 5-ben.

A 27 szabad város absolut
többsége magyar.

Az összes népességből 12 mil-
lió beszéli a magyar nyelvet,

[1] Hungary. U. ott. XIII. 897. l.

Millions are speaking the Magyar, 85 % being the majority of the Magyar speaking population in the towns.

The way of solution lay therefore in the autonomy of the nations, each of them organising the best relation between its own races, but in using their recognised national rights in their own interest, the six nations of Hungary above all local interest should respect the supreme interest of the thousand years old Country, the Independence and Integrity of our common Fatherland.

Their declaration of war to the Hungarian State in the interest of the conquering neighbours would be a declaration of war not only to the Magyar majority, but to the common past and the common future of us all, a complete destruction of a nation which in its solitary position averted all collisions of the surrounding races, the disappearance of which would make the geographically compact land a battlefield of the Germans, Slavs and Latins.

Of a geograhical point of view Hungary is a compact territory, the middle part of which is a plain, while its frontiers from Pozsony to Orsova are formed by the same chain of mountains; the partition of which would be equal to throw into the European politics the question, who would

85 % levén a magyarul beszélő
többsége a városokban.

A megoldás egyedüli útja te
hát a nemzetek autononomiájá
ban rejlik, mindegyik maga al
kotván meg a legjobb viszony
a maga népfajai között, de nem
zeti jogaikat a magok érdekébe
gyakorolván Magyarország ha
nemzetének az ezeréves orszá
legfőbb érdekét, közös hazánl
függetlenségét és területi épsé
gét kell minden helyi érdek fö
helyezniök.

A magyar államnak szóló had
üzenetük a hóditó szomszédol
érdekében hadüzenet volna nem
csak a magyar többségnek, ha
nem közös multunknak és közö
jövőnknek is, annak a nemzet
nek teljes elpusztitása, mel
magányos helyzetében a kör
nyező fajok minden összeütkö
zését elháritotta és melynek el
tűnése a földrajzilag egysége
országot a germánok, szlávok é
és latinok csatamezőjévé tenné

Magyarország földrajzilag tel
jesen összetartozó zárt terüle
melynek közepe síkság, mi
határait Pozsonytól Orsovái
ugyanazon hegylánc képezi; mely
nek határait feldarabolni egyenl
volna az európai politikába do
básával annak a kérdésnek, hog
a feldarabolt ország középső é
utolsó részét, az alföldet ki fog
birtokába venni; melynek egy
séges hegy- és vizrendszere var
melyben a Kárpátok és a folyam

ake the last and middle part of he dismembered country; which and has a compact orographical nd hydrographical system, parts f the Carpathians and of the iver system being impossible o be separated, and so the nnexion would be an attack n the Nature; where the highands are wanting the agricultural products of the plain, the lain is wanting the mineral and ndustrial products of the highands: which land in regard of eography, economy and policy vas through ten centuries one ompact territory, the partition f which would be effected only y force, but this partition would e an unjust attack against ne Past and the Present, against ne natural, economic and polical evolution.

We appeal therefore to the Vestern Universities in the inerest not only of te Magyar ation, but in that of all nations f Hungary and in that of the eneral Peace.

Viscount Palmerston in his me clearly saw the necessity f the existence of a stong feeration on the Middle Donube, ut as he saw it in the Union f Hungary and Austria, as an bstacle to Russian expansion, e wanted to maintain the Ausian Empire as a whole: „the eparation of Hungary from the ustrian Crown would so weaken

rendszer eldarabolása támadás volna a természet ellen; melyben a felföldek nélkülözik az alföld gabonáját, az alföld a felső vidékek bányáit és ipartermékeit; mely ezer éven át egyetlen összefüggő földrajzi, gazdasági és politikai terület volt, melyet felbontani csak oly erőszakkal lehet, mely bűn volna a mult és a jelen, a természeti, gazdasági és politikai fejlődés ellen.

Azért nemcsak a magyar nemzet érdekében fordulunk a nyugati egyetemekhez, hanem a Magyarországot lakó összes nemzetek és az általános béke érdekében is.

Palmerston Viscount angol külügyi államtitkár a maga korában világosan átlátta egy erős foederatió létezésének szükségességét a Közép-Duna mellett, de mivel a foederatiót Magyarországnak és Austriának az orosz terjeszkedésnek akadályát képező Uniójában látta, egészében fentartani törekedett azt: „Magyarország elszakadása az osztrák koronától annyira meggyöngitené az Austriai Birodalmat, mint az egyensuly elemét, hogy az Európa általános érdekeire végzetes hatással lehet és ebből az okból Ő Felsége Kormánya nagy politikai veszedelemnek tartaná az Austria Birodalom felbomfását.“

Mivel az Unió szilárd alapját a Közép-Duna mellett Magyar-

the Austrian Empire, as an element in the balance of power, as to produce very unfortunate effects upon the general interest of Europe; and for that reason such a dismemberment of the Austrian Empire would be regarded by Her Majesty's Goverment as a great political Calamity."

As the firm basis of the Union on the Middle Danube was Hungary, we may cite Palmerston's argumentation relating to the 10 Millions of the Hungarian nation: „The active army of such a population may be defeated in battle, and may be dispersed, or may be forced to surrender; the commanding points of the country may be occupied; and organized resistance may for a time be rendered impossible; the national leaders may be compelled to submit to a new order of things: but the discontent of the heart will not be extinguished merely because the hand has been disarmed and if so numerous a population, spread over so vast an extent of country, is to be kept in subjection by the same means of force by which it will have been subdued, there is no need of any argument to show, that such a people and such a territory must become a source of weakness, and not a foundation of strength to the empire by which they ország alkotta, Palmerstonnak a 10 milió magyarra vonatkozó érvelését is idézhetjük: „Ily nagy népesség aktív hadseregét meg lehet verni csatában és szét lehet szórni, vagy megadásra lehet birni; az ország uralkodó pontjait meg lehet szállni és rövid időre lehetetlenné lehet tenni a szervezett ellenállást; a nemzet vezéreit számüzni és a népet kényszeriteni lehet, hogy a dolgok uj rendjét fogadja el: a szív elégedetlenségét azonban nem lehet kioltani csak az által, hogy a kezet lefegyverezték és ha oly nagyszámú és oly nagy terüetü ország lakosságát ugyanazon erővel kell hódoltságban tartani, mint a milyennel leigázták, úgy nincs szükség érvekre, ha ki akarjuk mutatni, hogy az ily terület a gyöngeségnek és nem az erőnek lesz forrásává az uralkodó birodalomra nézve, és Ő Felsége Kormánya mély aggodalommal látná, mint rágja szét e politikai rákfene a birodalom fennállhatásának életerőit."[1] Csak a Birodalom szót kell megcserélnünk a Magyarország szóval mint az akkori Ausztriai Birodalom alapjával és századokon át az egyensúlynak meg nem ingott elemével, mely lefegyerzett

[1] 1849. aug. 1. Palmerston viscount Ponsonby viscount bécsi angol nagykövethez. Correspondence relative to the affairs of Hungary 1847—49. London 1850. 286—7. l.

will be ruled. And Her Majesty's Government would see with deep concern such a political cancer corroding the vital elements of that empire's existence."[1] Only we must change the name of Empire into that of Hungary, as the basis of the Austrian Empire and through ten centuries a never shaken element in the balance of power, the disarmed nation being now to be destroyed and blotted out of the map of Europe by the arms of the conquering neighbour states.

*

Graduates of the Western Universities!

The Academy of Laws and Politics of Nagyvárad, as a member of the Universities of the World, sends You a hearty welcome before the Gates of the General Peace, and in the sacred name of Peace and of Humanism we ask You to use Your best methods to restore the better understanding, broken by a terrible war, between our always friendly nations on the basis of maintaining Hungary for the welfare of her peoples, of the Western Civilization and of Humanity.

[1] 1 August 1849. Viscount Palmerston to Viscount Ponsonby, Correspondence relative to the affairs of Hungary 1847 49. London 1850. Pag. 286—7.

nemzetet a hóoitó szomszéd államok fegyverrel akarják most elpusztitani és Európa térképéről kitörölni.

*

A nyugati egyetemek graduáltjai!

A nagyváradi jogakadémia mint a világ egyetemeinek tagja szivesen üdvözöl *Benneteket* az általános béke kapujában és a béke és humanismus nevében kérünk Benneteket, használjátok fel a legjobb eszközöket, hogy visszaállithassuk a jobb megértést, melyet a rettenetes háború megszakitott mindig baráti nemzeteink között, hogy Magyarországot népei, a nyugati műveltség és az emberiség javára megtarthassuk.

Szent László nyomda részvénytársaság Nagyvárad.